

คำวินิจฉัยของ พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๘/๒๕๕๘

วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ศาลทหารกรุงเทพส่งคำโต้แย้งของพลตรี ชัดติยะ สวัสดิผล ในคดีดำที่ ๑๓๑/๒๕๕๖ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

สรุปข้อเท็จจริง

๑. อัยการศาลทหารกรุงเทพ (โจทก์) ได้ยื่นฟ้องพลตรี ชัดติยะ สวัสดิผล (จำเลย) ต่อศาลทหารกรุงเทพ มีข้อความดังต่อไปนี้

๑.๑ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๕ เวลาเที่ยงคืนก่อนเที่ยง จำเลยพาอาวุธปืนพกสั้น ออโตเมติกหี้อีกระบอก ขนาด ๙ มิลลิเมตร จำนวน ๑ กระบอก ซึ่งเป็นอาวุธปืนของจำเลยที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ได้โดยชอบด้วยกฎหมายกับกระสุนปืน ขนาด ๙ มิลลิเมตร จำนวน ๑๔ นัด ติดตัวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไปในบริเวณหน้าอาคารสุพินโกศลแมนชั่น ในซอยลาดพร้าว ๖๐ ถนนลาดพร้าว อันเป็นทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร จำเป็นและเร่งด่วน ตามสมควรแก่พฤติการณ์ (ขณะกระทำความผิดจำเลยเป็นทหารสัญญาบัตรประจำการ สังกัดสำนักงานเลขาธิการกองทัพบก ช่วยราชการกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน)

๑.๒ ภายหลังจากที่จำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องข้อ ๑.๑ แล้ว พันตำรวจตรี ชีรเดช ธรรมสุธี กับ พันตำรวจตรี นพศิลป์ พูลสวัสดิ์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ได้เข้าจับกุมจำเลยในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายสาหัส ตามหมายจับของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ที่ ๒๐๑/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๓๕ อันเป็นการปฏิบัติตามหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยได้บังอาจต่อสู้ขัดขวางไม่ยอมให้จับกุมแต่โดยดี โดยจำเลยใช้กำลังประทุษร้ายชกต่อย พันตำรวจตรี นพศิลป์ พูลสวัสดิ์ โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และจำเลยชักอาวุธปืนพร้อมกระสุนปืนซึ่งพกพาติดตัวมาตามฟ้องข้อ ๑.๑ ออกมาขู่เข็ญจะทำการประทุษร้าย พันตำรวจตรี นพศิลป์ พูลสวัสดิ์ และพันตำรวจตรี ชีรเดช ธรรมสุธี แต่พันตำรวจตรี ชีรเดช ธรรมสุธี ได้เข้าแย่งและปิดอาวุธปืนหลุดจากมือของจำเลย

เป็นเหตุให้พันตำรวจตรี ชีรเดช ธรรมสุธี ได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลที่บริเวณปลายนิ้วหัวแม่มือข้างขวาโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ต่อจากนั้นพันตำรวจตรี ชีรเดช ธรรมสุธี กับ พันตำรวจตรี นพศิลป์ พูลสวัสดิ์ และเจ้าพนักงานตำรวจอีกจำนวนหนึ่งจึงช่วยกันจับจำเลยได้พร้อมกับยึดอาวุธปืนและกระสุนดังกล่าวเป็นของกลางซึ่งจำเลยได้รับอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลางคืนไปจากพนักงานสอบสวนแล้ว

๒. อัยการศาลทหารกรุงเทพ (โจทก์) ได้ยื่นฟ้องพลตรี ชัดติยะ สวัสดิผล (ผู้ใต้แย้ง) เป็นจำเลยต่อศาลทหารกรุงเทพ ว่าพาอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและโดยไม่มีเหตุสมควร ต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธ และใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๘ มาตรา ๑๔๐ มาตรา ๓๓๑ มาตรา ๓๕๑ มาตรา ๕๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๕๐ มาตรา ๘ ทวิ มาตรา ๗๒ ทวิ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๔ ข้อ ๓ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๑ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕ ข้อ ๔ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕ ข้อ ๓, ๗ ศาลทหารกรุงเทพ สั่งให้ประทับฟ้อง เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๖ คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณา

เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๖ นายสุกิจ พุนศรีเกษม ทนายจำเลย ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลไต่สวนมูลฟ้องก่อนประทับฟ้อง โดยอ้างว่า อัยการศาลทหารกรุงเทพสั่งฟ้องคดีนี้โดยขาดความเที่ยงธรรมและเป็นกลาง จึงไม่ชอบ กรณีศาลทหารกรุงเทพสั่งว่าไม่มีเหตุจำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้องเพราะคดีนี้ อัยการเป็นโจทก์ ฟ้องโจทก์ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) และศาลได้ประทับฟ้องแล้ว

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลทหารกรุงเทพที่สั่งไม่ไต่สวนมูลฟ้อง เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๖ ศาลทหารกรุงเทพสั่งว่า คำสั่งศาลที่สั่งว่าไม่มีเหตุจำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้องนั้น เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาที่ไม่ทำให้คดีเสร็จสำนวน ห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๕๖ ประกอบพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔๕ จึงไม่รับอุทธรณ์
จำเลยจึงยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ต่อศาลทหารกลาง

ศาลทหารกลางตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว มีปัญหาในชั้นนี้เพียงคำสั่งของศาลทหาร
กรุงเทพว่าไม่มีเหตุจำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้องเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาหรือไม่ พิจารณาคำสั่งแล้วเห็นว่า
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๖ บัญญัติว่า “คำสั่งระหว่างพิจารณาที่ไม่ทำให้
คดีเสร็จสำนวน ห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นจนกว่าจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งในประเด็นสำคัญและ
มีอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นด้วย” คดีนี้ศาลยังไม่ได้มีคำสั่งในประเด็นสำคัญ เมื่อพิจารณา
เนื้อหาของอุทธรณ์ของจำเลยแล้วเห็นว่า อุทธรณ์จำเลยเป็นการโต้แย้งคำสั่งของศาลทหารกรุงเทพที่สั่งว่า
ไม่มีเหตุจำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง จึงถือเป็นอุทธรณ์คำสั่งระหว่างพิจารณาที่ไม่ทำให้คดีเสร็จสำนวน
เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ศาลทหารกลางจะพึงรับไว้ได้ ที่ศาลทหารกรุงเทพสั่งไม่รับเป็น
อุทธรณ์จำเลยโดยระบุว่า เป็นอุทธรณ์คำสั่งระหว่างการพิจารณาต้องห้ามมิให้อุทธรณ์นั้น ต้องด้วย
ความเห็นของศาลทหารกลาง อุทธรณ์คำสั่งศาลทหารกรุงเทพของจำเลยฟังไม่ขึ้น

เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ นายสุกิจ พุนศรีเกษม ทนายจำเลย ได้ยื่นคำร้องต่อศาล
ทหารกรุงเทพขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยโดยอ้างว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖
บัญญัติว่า “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ
และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” ซึ่งอัยการศาลทหารกรุงเทพได้ยื่นฟ้องจำเลยในคดีนี้
โดยมิได้มีหลักฐานยืนยันว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา การสั่งฟ้องของอัยการ
ศาลทหารกรุงเทพมิได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่ง
รัฐธรรมนูญจนเป็นเหตุให้ศาลทหารกรุงเทพมีคำสั่งประทับฟ้องคดีดังกล่าวไว้ จำเลยเห็นว่าบทบัญญัติ
มาตรา ๑๖๒ (๒) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่บัญญัติว่า “...ในคดีพนักงานอัยการ
เป็นโจทก์ ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้...” นั้นเป็น
บทบัญญัติที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญเพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ จึงขอให้ส่งเรื่องนี้
ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๖๒ (๒) แห่งประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่ กับขอให้ศาลทหารกรุงเทพ

ระงับการพิจารณาคดีนี้ไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องแล้วมีคำสั่งให้รับไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยพิจารณาเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ไว้เป็นบรรทัดฐานมาก่อน ในคำร้องลักษณะเดียวกันนี้ที่ขอให้ศาล รัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงเห็นว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจในการ พิจารณาวินิจฉัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่ง กฎหมายที่จำเลยโต้แย้งมายังศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้ด้วย เพราะศาล ทหารกรุงเทพจำเป็นต้องใช้บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) ในการสั่งคดีเกี่ยวกับการไต่สวนมูลฟ้อง ก่อนที่ศาลจะพิจารณาพิพากษาคดีนั้น บทบัญญัติแห่งประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ได้

ข้อวินิจฉัย

๑. บทบัญญัติกฎหมายและรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้อง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) บัญญัติให้เป็นดุลยพินิจของศาลที่จะไต่สวนมูลฟ้องหรือไม่ก็ได้ในคดีที่พนักงาน อัยการเป็นโจทก์ไม่เหมือนกับคดีราษฎรเป็นโจทก์ (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๑)) คดีราษฎรเป็นโจทก์กฎหมายบังคับว่าศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องเสมอเหตุผลก็คือว่า คดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ก่อนที่พนักงานอัยการจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลนั้นได้ผ่านกระบวนการ กลั่นกรองมาแล้ว เริ่มจากพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนพยานหลักฐานแล้วเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหา จึงทำความเห็นส่งสำนวนให้พนักงานอัยการพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง พนักงานอัยการพิจารณา แล้วเห็นว่าพยานหลักฐานที่พนักงานสอบสวนรวบรวมมานั้นมีน้ำหนักพอฟังว่าผู้ต้องหากระทำความผิดจริง ก็จะมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล เมื่อได้มีการกลั่นกรองดังที่กล่าวแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ศาลต้องไต่สวน มูลฟ้อง แต่ถ้าศาลจะไต่สวนมูลฟ้องอีกก็ได้ ปกติในทางปฏิบัติศาลจะไม่ไต่สวนมูลฟ้องในคดีพนักงาน อัยการเป็นโจทก์

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

๒. พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มิได้มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรง เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับระหว่างศาลกับพนักงานอัยการในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ บัญญัติถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชนโดยทั่วไปว่า การใช้อำนาจขององค์กรของรัฐต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ดังนั้น เมื่อพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลและศาลได้ประทับฟ้องแล้วบทบัญญัติทั้งสองนี้จึงไม่อาจขัดหรือแย้งกันได้ อีกทั้งรัฐธรรมนูญก็มิได้บัญญัติถึงสิทธิที่เกี่ยวกับการไต่สวนมูลฟ้องไว้ แต่อย่างไร

ตามคำร้องโต้แย้งของจำเลยผู้โต้แย้ง ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๖ อ้างหลักฐานบันทึกจับกุมว่าไม่มีข้อความใดเลยว่า จำเลย (ผู้โต้แย้ง) ทำร้ายเจ้าพนักงานตำรวจ หรือมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามโจทก์ฟ้องและทั้งยังไม่มีข้อความใดเลยว่าเจ้าพนักงานตำรวจได้คืนอาวุธปืนของกลางให้กับจำเลย (ผู้โต้แย้ง) ตามฟ้อง ดังนั้นจึงเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏต่อศาลและศาลเห็นว่าจำเลยมิใช่ผู้กระทำการที่ศาลสั่งรับฟ้องไว้พิจารณาเป็นคำสั่งที่หลงผิดและผิดระเบียบ ก็ชอบที่ศาลจะต้องไต่สวนพยานจำเลยให้สิ้นกระแสความก่อน ก็เป็นเพียงคำร้องที่อ้างเหตุผล เพื่อให้ศาลทหารกรุงเทพเปลี่ยนใจมาใช้อำนาจสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนตามประสงค์ของตน ตามเหตุผลที่อ้างโต้แย้งก็เป็นลักษณะการต่อสู้คดีซึ่งต้องกระทำในชั้นพิจารณาของศาล ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) ได้ให้อำนาจศาลไว้ชัดเจนว่า จะไต่สวนหรือไม่ก็ได้ เมื่อศาลทหารกรุงเทพไม่ได้ไต่สวนก่อนรับฟ้องไว้ก็เป็นอำนาจของศาลทหารกรุงเทพที่ต้องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ให้อำนาจไว้ และการที่ศาลทหารไม่ไต่สวนตามความประสงค์ของจำเลย เพราะศาลย่อมตรวจพิจารณาคำฟ้องของอัยการ ฯ ผู้เป็นโจทก์ที่ตรวจพิจารณาดำเนินการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ซึ่งเป็นกระบวนการแสวงหา รวบรวมพยานหลักฐาน และข้อเท็จจริงตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ จนกระทั่งมีพยานหลักฐานข้อเท็จจริงเพียงพอและพอฟ้อง จึงมีความเห็นสั่งฟ้องและยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลโดยอ้างพยานหลักฐานประกอบและศาลย่อมเห็นว่าคำฟ้องถูกต้องมีมูลพอฟ้องตามกฎหมายแล้วจึงรับฟ้องโดยไม่จำเป็นต้องเสียเวลาไต่สวนมูลฟ้องอีก ซึ่งเป็นกระบวนการที่ต่างกับกับกรณีราษฎรเป็นโจทก์ยื่นฟ้องเอง ศาลย่อมจำเป็นต้อง

ได้สวนมูลฟ้องเพื่อศาลจะได้ทราบมูลฟ้องมีหรือเพียงพอหรือไม่เพียงใดก่อนจึงจะรับฟ้อง ซึ่งทั้งสองกรณี กฎหมายก็บัญญัติไว้ชัดเจนแล้ว กรณีนี้การที่ศาลไม่ได้สวนมูลฟ้องอีกจึงไม่ทำให้จำเลยเสียเปรียบ เสียศักดิ์ศรีแต่อย่างใด อีกประการหนึ่งการได้สวนมูลฟ้องนั้นเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลโดยเฉพาะในการพิจารณารับฟ้องหรือไม่รับฟ้องของโจทก์ จำเลยไม่มีสิทธิต่อสู้คดี ในกระบวนการนี้ แต่หากเมื่อศาลรับฟ้องโจทก์แล้ว ก็จะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีของศาล อันเป็นกระบวนการพิจารณาและวินิจฉัย ข้อเท็จจริง พยานหลักฐานรายละเอียดพฤติการณ์การทำผิด ในการพิสูจน์ความผิดโดยเป็นกระบวนการที่ศาลต้องดำเนินการต่อมา ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญาและรัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้สิทธิจำเลยในเรื่องการต่อสู้คดีไว้ชัดเจนต่างหากแล้ว มิได้ทำให้เกิดการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือทำให้ผู้โต้แย้งเสียสิทธิหรือถูกจำกัดสิทธิในสาระสำคัญ ตามที่ผู้ร้องอ้างแต่อย่างใด หากปรากฏข้อเท็จจริงในการพิจารณาของศาลและศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วว่าผู้โต้แย้งมิได้เป็นผู้กระทำผิด รัฐธรรมนูญก็คุ้มครองสิทธิที่จะฟ้องหน่วยงานรัฐเรียกค่าเสียหาย ประมวลกฎหมายอาญาก็บัญญัติความผิดเจ้าพนักงานรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่มิชอบไว้ชัดเจน สามารถใช้สิทธิทางศาลเรียกร้องสิทธิดังกล่าวได้

วินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวโซ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ